

YKSINKERTAINEN = KAUNISTA

Yhdessä musta ja valkoinen ovat voittamattomia. Mustavalkoisen sarjakuvan loisto ei häivy koskaan. Ajatelkaapa Crazy Kattia ja Coconinon piirikunnan aavemaisia maisemia tai Cliff Sterretin näkemystä kotipihosta. Voisitteko kuvitella Milton Caniffin parhaita väreissä? Entä Geo McManuksen loistoaikojen Vihtoreita? Joka on joskus lukenut Guido Crepaxin Valentinaa sekä mustavalkoisena että väritettynä ymmärtää mitä tarkoitan.

Silti, joku voi tulla yllättäen ja räjäyttää pankin. 1967 ilmestyi Hugo Prattin "Suolaisen meren balladi". Sarjakuva oli astunut ajassa eteenpäin seitsemän peninkulman saappain. Pratt ei jäänyt jauhamaan Caniffilta saamia vaikutteita, hän loi oman visuaalisen kielilooppinsa sarjakuvalle.

Pratt loi mustan käytölle uusia ulottuvuuksia, antoi sen lainehtia suurina pintoina, elää pensselinsä kärjessä ja paperilla. Musta ja valkoinen muodostivat yhdistelmiä jonka kaltaisia ei sarjakuvassa ollut totuttu näkemään. Ei vain Prattin musta ollut elävää ja elastista, sitä oli myös hänen valkoisensa. Tavallaan Pratt astui askeleen lähemmäs idän taidekäsitystä, valkoinen ei ollut vain tyhjää tilaa vaan kokonaisuuden välttämätön osa.

Mustavalkoisuus vaatii tekijäänsä painottumaan sarjakuvan perusasiaan, kuvaan. Kun väreillä ei voida peittää lukijan silmiä mitään, on kuvan kyettävä antamaan hänelle kaikki; syvyys, elämys ja värit. Näennäisten ilmaisukeinojen määrän vähentäminen on korvattava niiden syvemmällä ymmärtämisellä. Jälleen palaamme idän taiteisiin, hienostunein ilmaisu on aina yksinkertaisinta.

Pratt ei ole ainoa, mustavalkoinen sarjakuva elää ja voi hyvin. Jose Munoz saa alamaailman tarinoillaan esille dekadenssin koko paletin, Didier Comès on Beausongen kylän kuvauksessaan luonut viime vuosikymmenien merkittävimmän sarjakuvateoksen. Jacques Tardín uusimmat lyijykynäpiirrookset ovat täynnä outoa tunnetta, yötä ja usvaa.

Tervetuloa takaisin, mustavalkoinen sarjakuva!

